

Arrest

nr. 204 006 van 18 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 8 september 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Irakees staatsburger van Arabisch etnische origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op 9 juni 1985 in de stad Ramadi in Irak. Eind 1995 verhuisde u

met uw familie naar Roemenië, waar uw vader zaken deed. U ging naar de Irakese school in Boekarest.

In 1998 keerde u met uw familie terug naar Ramadi, Irak. U studeerde verder in Ramadi, werkte er uw middelbare schoolcarrière af en werkte er vervolgens in één van de winkels van uw familie. In 2005 kreeg u een uitnodiging om aan de technologische universiteit van Bagdad te studeren. U besloot dit echter niet te doen omwille van het toenmalige sektarische geweld.

U ging in plaats daarvan farmacie studeren aan de universiteit van Boekarest, Roemenië. Na twee jaar zette u deze studie stop en vroeg u er asiel aan. Deze asielaanvraag werd echter afgewezen. U bleef in Roemenië wonen met een tijdelijke verblijfsvergunning die u iedere drie maanden vernieuwde. In de 7e of de 8e maand van 2010 trouwde u in Roemenië. Eind 2010, begin 2011 verhuisde u terug naar Irak. Uw echtgenote was hier echter niet mee akkoord en 7 maanden later regelde u uw scheiding via een advocaat.

U verbleef in Ramadi waar u in de meubelwinkel van uw vader en in het wisselkantoor van uw broers werkte. In de zomer van 2013 ontstonden er echter betogingen in Ramadi. Het leger en de milities reageerden hierop en de veiligheidssituatie verslechterde. Tijdens deze demonstraties, in 2013, kreeg uw familie bezoek van familieleden van A. H. S. a. A. Zij vroegen om de hand van uw zus, S. en wilden dat zij met Sd., de zoon van A. H. S zou trouwen. Uw moeder besprak dit aanbod met uw vader en het aanbod werd afgewezen omdat de familie in laag aanzien stond bij de bevolking.

In de zomer van 2014 was u aan het werk in de winkel toen politieagenten bij u langskwamen en van u een financiële bijdrage eisten voor de opkuis van de stad Ramadi. U weigerde dit omdat er geen opkuis gebeurd was. U werd meegenomen naar het politiebureau van Gatana, een politiebureau dat onder de controle van de familie van A.. H. S. stond. U werd er een week vastgehouden en geslagen en vervolgens weer vrijgelaten.

Eind 2014, begin 2015 waren u en uw vader plannen aan het maken voor de afwerking van een gebouw dat jullie gekocht hadden. Toen jullie voor het gebouw stonden, kwamen de broers van A. H. S., I. en A. met een konvoi wagens met beveiligingsagenten aangereden. Zij eisten dat jullie het gebouw aan hun familie zouden verkopen. Zij beledigden uw vader en er ontstond een ruzie. U en A. vochten en werden uit elkaar gehaald tussen veiligheidsmensen en omstaanders. Na deze schermutseling werd er onderhandeld tussen stamoudsten. Er werd een stammenvergadering gehouden en het conflict werd tijdelijk opgelost. Wel verschenen er dreigende berichten tegen uw familie op facebook.

Daarna slaagde de terreurbeweging Islamitische Staat (IS) erin om de stad Ramadi tijdelijk in te nemen. Uw familie werd ontheemd naar de wijk Adhimiya in Bagdad. Uw familie was ook één van de families die de familie van A. H. S. ervan beschuldigde de stad Ramadi al te gemakkelijk aan IS te hebben overgeleverd. Op een dag was u bij uw oom in de wijk Mansoor toen u gebeld werd met de boodschap dat personen in burger het huis van uw familie in Adhimiya waren binnengevallen en naar u op zoek waren. Om die reden bleef u zich verplaatsen tussen Adhimiya en Mansoor. Op een dag kwam u ook familie van A. H. S. tegen in een restaurant en u had opnieuw ruzie met hen.

In de 6e maand van 2016 werd er brand gesticht in verschillende eigendommen van uw familie in Ramadi. Desondanks keerde u met uw oom terug naar Ramadi om de zaken van de familie er in orde te brengen en om de onveilige omgeving van Bagdad te ontvluchten. Op 26 juli 2016 bracht u uw oom naar zijn elektronicawinkel in Ramadi, toen er een aanslag voor deze winkel plaatsvond. Uw oom werd geraakt en in kritieke toestand naar een ziekenhuis in Ramadi gebracht. Hij werd later overgebracht naar een ziekenhuis in Erbil. Uw vader contacteerde u in Erbil met de boodschap dat het veiliger zou zijn voor u om niet naar Ramadi of Bagdad terug te keren.

U verliet Irak op 28 of 29 juli 2016 en trok van Erbil naar Turkije. U ging vervolgens naar Griekenland en reisde verder door Europa tot u op 19 september 2016 in België aankwam en op 6 oktober 2016 asiel aanvraagde.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs, foto's van eigendommen met brandschade, foto's en medische documenten van de verwondingen die uw oom opliep en een vals Roemeens paspoort. Later legde u eveneens een kopie van de woonst- en rantsoenkaart van uw vader neer. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het eerste middel betreft de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus, en luidt als volgt:

"Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige daden van vervolging ondergaan in zijn land van herkomst en heeft hij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak.

De daden van vervolgingen en de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zijn gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon uitgeoefend.

De grieven van de Commissaris generaal zijn onvoldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie en de opmerkingen geuit in huidig beroep.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Inderdaad, indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° X dd. 28 januari 2009 en RVV n° X dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is

en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen »

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven «

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt.

Bovendien toont het CGVS niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Irak geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.

Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Irak.

Het CGVS beweert dat "...U bent er echter niet in geslaagd uw persoonlijk asielrelaas geloofwaardig te maken."

Het CGVS betwist noch de identiteit, noch de herkomst van verzoeker, zijnde Irak en Ramadi.

Het CGVS preciseert in de beslissing « zij kunnen weliswaar uw identiteit aantonen, evenals het feit dat uw familie in Ramadi geregistreerd is. »

Hij betwist ook niet dat hij werd ontheemd uit Ramadi naar Bagdad.

Dat Verzoeker voldoet volledig aan de drie aangegeven gronden;

- Gegronde vrees:

Verzoeker heeft erg problemen gehad met de familieleden van A. H. S. a. A.. Hij heeft veel macht omdat hij was toen voorzitter van de veiligheidsraad en momenteel voorzitter van de provincieraad.

Hij vreest nu naar Irak terug te keren.

- Voor vervolging :

Als hij keert naar Irak terug; hij zal door deze familie weer bedreigd worden.

- Omwille van het behoren :

Hij zal vervolgd worden omwille van het feit dat de familie van verzoeker (en ook de verzoeker) een huwelijksaanzoek van de familie weigerde, eigendomsconflicten met zijn familie waar de stamoudsten zijn binnengekomen en zijn familie ervan beschuldigde de stad Ramadi aan IS te hebben overgeleverd.

Meneer heeft de waarheid verteld.

Hij valt dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève.

** Wat betreft de achtervolging van de soennieten:*

Men moet rekening houden van het feit dat Menner K. is soenniet en soenniet uit Ramadi.

Wanneer hij stond in Bagdad – ontheemd werd in april 2015 -, hij heeft problemen gekend met de milities. De familie van verzoeker en verzoeker werden gecontroleerd. De milities vroegen "waarom verlieten jullie Ramadi?" (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12/17)

Verzoeker preciseert ook dat er was altijd de mogelijkheid om aan een controlepost aangehouden worden of meegenomen worden. (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13/17)

"Volgens het vluchtelingenconventie zijn de constitutieve elementen van de definitie van vluchteling de volgende :

- de gegronde vrees;
- de vervolging;
- de vijf gronden: ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging;
- buiten het land te bevinden;
- geen bescherming van het land kunnen inroepen ...”

“Anders dan in het Handboek legt UNHCR uit wat het verstaat onder ‘specifieke omstandigheden’ waarbij het louter behoren tot een bepaalde religieuze groep en voldoende element is als bewijs voor gegronde vrees. Dat is in het bijzonder het geval als ‘het onderzoek van de algemene politieke en religieuze situatie in het herkomstland aantoonde dat er een klimaat heerst van reële onzekerheid voor de leden van de betrokken religieuze gemeenschap.” (Vluchtelingenwerk.be/60 jaar Vluchtelingenverdrag)

« Le fait d'appartenir à une minorité religieuse discriminée contribue à rendre plausible le risque de passage à des actes de persécutions. » (S.BODART, ‘La protection internationale des réfugiés en Belgique’, p. 200)

** Verschillende verslagen vermelden machtsmisbruik begaan tegen de soennieten omdat zij soennitisch zijn.

a) * Letter from the British Embassy Baghdad, June 2017

The Upper Tribunal, in the Country Guidance case of BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 18 (IAC), heard on 24-25 August 2016 and promulgated on 23 January 2017, found:

‘Sectarian violence has increased since the withdrawal of US-led coalition forces in 2012, but is not at the levels seen in 2006-2007. A Shia dominated government is supported by Shia militias in Baghdad. The evidence indicates that Sunni men are more likely to be targeted as suspected supporters of Sunni extremist groups such as ISIL [Daesh]. However, Sunni identity alone is not sufficient to give rise to a real risk of serious harm’ (paragraph 107, (v)).

‘Individual characteristics, which do not in themselves create a real risk of serious harm on return to Baghdad might amount to a real risk for the purpose of the Refugee Convention, Article 15(c) of the Qualification Directive or Article 3 of the ECHR [European Convention on Human Rights] if assessed on a cumulative basis. The assessment will depend on the facts of each case’ (paragraph 107 (vi)).

Various non-state actors, primarily the powerful Shia militia (who number, in some estimates, in the tens of thousands), have violated the human rights of Sunnis in a number of governorates including Baghdad, Diyala, Kirkuk and Salah al-Din. These abuses increased following the remobilisation of the Shia militia in response to the Daesh insurgency in 2014

Several sources reported that Shia militia committed abuses against Sunnis. Amnesty International noted that the PMUs (and Government forces) ‘committed war crimes, other violations of international humanitarian law and human rights violations, mostly against Sunni communities in areas under IS contrôle. In June 2016, a joint written statement to the UN by the International Youth and Student Movement for the United Nations, and other organisations, noted that the militia ‘are in the process of carrying out indiscriminate attacks on the population on sectarian and ethnic basis, while always hiding behind the pretext of fighting terrorism. Recent campaigns have seen “Sunni” Arabs as the major target of the militias’ fury. The strategy, which is fervently supported by the government, aims at displacing this component of society and “clean” certain areas from their presence.’ FH 2015 noted: ‘...Shiite militias allegedly attacked and displaced Sunni Arab civilians in some areas in retaliation for perceived support for IS

Meneer K. staat in dit geval.

b) * UNHCR position on returns to Iraq (14 november 2016)

The displacement of large numbers of Sunni Arab IDPs has reportedly led to increasing intercommunal tensions in the areas where they are hosted⁹⁰ and growing suspicion vis-à-vis these IDPs, who are regularly suspected of being affiliated or sympathizing with ISIS.⁹¹

ACAPS, Thematic Report: Displacement in KR-I, Iraq, 24 August 2016, <http://bit.ly/2e9P52l>, pp. 3, 4-5; MRGI, Iraq's Displacement Crisis, March 2016, <http://www.refworld.org/docid/573592d24.html>, p. 25; OCHA, Iraq Humanitarian Response Plan 2016, December 2015, <http://bit.ly/1U3LFAI>, p. 29 ; “(...) IDPs from Anbar suffer harassment and discrimination based on their Sunni identity (and hence prima facie suspicion of ISIS affiliation/support)”; MRGI, Iraq's Displacement Crisis, March 2016,

<http://www.refworld.org/docid/573592d24.html>, p. 11. "But the newcomers have fled the bloodshed in Anbar only to be met with suspicion and hostility. (...) The displaced complain of harassment by security forces and powerful Shiite militias who worry that the people reaching Baghdad may have ties to the Sunni extremists in the Islamic State"; Washington Post, *Iraqi Sunnis Flee Anbar only to Find New Dangers in Baghdad*, 17 May 2015, <http://wpo.st/kN6Q1>. See also, UNAMI, *Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 11 December 2014 – 30 April 2015*, 13 July 2015, <http://www.refworld.org/docid/55a4b83c4.html>, p. 8.

Incidents of harassment, threats, kidnappings, arbitrary arrests, evictions and killings of Sunni Arab IDPs at the hands of both state and non-state actors have been reported from Al-Anbar, Baghdad, Babel, Diyala, Kirkuk and elsewhere.⁹³ In Baghdad, Sunni IDPs have reportedly also been pressured to move out of Shi'ite and Sunni-Shi'ite mixed neighbourhoods.⁹⁴

Amnesty International has documented cases of torture of IDPs apprehended by PMU militias at checkpoints and screening facilities, and kept in unofficial places of detention, as well as torture and other ill-treatment committed in facilities controlled by the Ministries of Defence and Interior in the governorates of Anbar, Baghdad, Diyala and Salah al-Din. (...) Testimonies suggest that torture is used to compel suspects to 'confess' or provide information on IS and other armed groups and to degrade and punish detainees for crimes committed by IS"; Amnesty International, *Displaced Iraqis Abused by Militias and Government Forces*, 18 October 2016, <http://www.refworld.org/docid/5806051a4.html>, p. 8. "IDPs are often unlawfully held, in many cases for months at a time, without trial or access to justice. (...) Of most concern is the widespread use of physical abuse, reported by IDPs in detention and witnesses. Detainees are punished with electric shocks, or hung by their arms or feet and beaten, showered with boiling water and deprived of meals. Many who are accused of ISIS affiliation have been imprisoned for months, or over a year, without trial. Families who are permitted to visit detainees have seen evidence of torture (...)" ; MRGI, *Iraq's Displacement Crisis*, March 2016, <http://www.refworld.org/docid/573592d24.html>, p. 20. See also pp. 11-12, 15 of the same report. See also, *The Atlantic*, *The Hell after ISIS*, May 2016, <http://theatlantic.com/1NaRaLC>; US Department of State, *2015 Country Reports - Iraq*, 13 April 2016, <http://www.state.gov/documents/organization/253137.pdf>, p. 13; UN Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on the Human Rights of Internally Displaced Persons*, 5 April 2016, <http://www.refworld.org/docid/575fb7e14.html>, paras 45, 47; UNAMI, *Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq*, 11 January 2016, <http://www.refworld.org/docid/56a09a304.html>, pp. 20, 21, 22, 28, 31; Refugees International, *Displaced in Iraq: Little Aid and Few Options*, 2 November 2015, <http://www.refworld.org/docid/563868d14.html>; HRW, *Iraq: Curbs Put War's Displaced at Risk*, 30 May 2015, <http://www.refworld.org/docid/556d6a344.html>.

"They [IDPs from Al-Anbar in Baghdad] are routinely suspected of having ISIS sympathies simply because of their place of origin, and some spoke of having been pushed out by local residents in Shia areas. Thus, they were now experiencing their second displacement;" Refugees International, *Displaced in Iraq: Little Aid and Few Options*, 2 November 2015, <http://www.refworld.org/docid/563868d14.html>, p. 7. See also, UNAMI, *Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 11 December 2014 – 30 April 2015*, 13 July 2015, <http://www.refworld.org/docid/55a4b83c4.html>; Washington Post, *Iraqi Sunnis Flee Anbar only to Find New Dangers in Baghdad*, 17 May 2015, <http://wpo.st/kN6Q1>; *The Atlantic*, *The Hell after ISIS*, May 2016, <http://theatlantic.com/1NaRaLC>.

Since 2014, there has reportedly been a renewed surge in targeted violence against Sunni Arabs in Baghdad and other government-controlled areas of Iraq, with Sunni Arabs exposed to death threats, house demolitions and forced expulsion,¹¹⁴ abduction/disappearance, and extra-judicial execution.¹¹⁵ Sunni civilians, including IDPs, have reportedly been targeted by the ISF and forces affiliated with the PMUs for killings and the destruction of homes, shops and mosques in apparent acts of reprisal following ISIS attacks aimed at Shi'ite civilians.

For example, in response to the 21 October 2016 ISIS attack against Kirkuk, homes in four Arab-majority villages (Qara Tapa, Whed Huzairan, Qutans and Qushqai) have been demolished, resulting in the displacement of over 1,100 families; UNHCR information, November 2016. See also, HRW, *Marked With An "X" - Iraqi Kurdish Forces' Destruction of Villages, Homes in Conflict with ISIS*, 13 November 2016, <http://www.refworld.org/docid/582979404.html>; Amnesty International, *Iraq: 'Where Are We Supposed to Go?' Destruction and Forced Displacement in Kirkuk*, 7 November 2016, <http://www.refworld.org/docid/5820812db.html>, pp. 10-13.

Iraq has been engulfed in a deadly spiral of violence since the IS overran large parts of the country a year ago. The heinous crimes of the IS have been met by growing sectarian attacks by Shi'a militias, who are taking revenge for IS crimes by targeting Sunni Arabs"; Amnesty International, *A Deadly Spiral*

of Sectarian Violence - A Year on from IS Onslaught on Iraq, 10 June 2015, <http://www.refworld.org/docid/557a90684.html>. See also, HRW, KRG: Kurdish Forces Ejecting Arabs in Kirkuk, 3 November 2016, <http://www.refworld.org/docid/581c95834.html>; Amnesty International, Displaced Iraqis Abused by Militias and Government Forces, 18 October 2016, <http://www.refworld.org/docid/5806051a4.html>, pp. 28-31; UNHCR, Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS- Held Areas, May 2016, <http://www.refworld.org/docid/575537dd4.html>, pp. 4-10; UNSC, 3rd Report of the Secretary-General Pursuant to Paragraph 7 of Resolution 2233 (2015), 27 April 2016, <http://www.refworld.org/docid/5731a1a14.html>, para. 22.

Hij werd bedreigd door de milities wanneer hij n Bagdad stond.

In juni 2016 werd er brand gesticht in verschillende eigendommen van zijn familie in Ramadi.

Het risico is dus zeer reëel en huidig."

2.1.2. Het tweede middel betreft de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en luidt als volgt:

"Middel genomen uit scheiding van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet

Het CGVS beweert dat "...Ondanks de huidige veiligheidssituatie in de provincie Al Anbar, moet gewezen worden op het feit dat u meer dan een jaar probleemloos in Bagdad verbleef. Het is dan ook niet enkel de stad Ramadi, maar ook de stad Bagdad en opzicht waarvan uw nood aan subsidiaire bescherming moet worden onderzocht."

Ramadi :

Irak: une offensive du groupe EI repoussée près de Ramadi, dans l'ouest
Par RFIPublié le 27-09-2017

Acculée sur tous les fronts en Syrie et en Irak, l'organisation terroriste Etat islamique a réussi malgré tout à lancer une offensive éclair dans plusieurs villages près de Ramadi, ville située à une centaine de kilomètres à l'ouest de Bagdad. Les jihadistes ont été repoussés au bout de quelques heures, mais cette offensive a quand même fait de morts et des blessés, y compris parmi les civils.

D'après un général de l'armée irakienne, les jihadistes se sont infiltrés dans trois localités près de Ramadi et des combats ont éclaté. Des renforts de l'armée et de la police ont été dépêchés pour repousser les assaillants, qui auraient perdu 20 hommes, alors que les forces de sécurité déplorent la mort de deux de leurs membres.

Au moins 18 civils, parmi lesquels des femmes, ont été blessés. Les forces de Bagdad ont finalement repris le contrôle des localités d'al-Tach, de Majar et de « la zone 7 km » au sud et à l'ouest de Ramadi. Un « couvre-feu total » a été instauré dans la ville de Ramadi et ses environs, pour prévenir toute nouvelle infiltration des jihadistes. Des opérations de ratissage se poursuivent dans la région pour débusquer d'éventuels membres de l'EI cachés, d'après le général Hadi Razij Kassar.

Chef-lieu de la vaste province majoritairement sunnite d'al-Anbar, Ramadi avait été conquis par le groupe Etat islamique en mai 2015, avant d'être repris par l'armée en février 2016. Les jihadistes ont néanmoins prouvé qu'ils étaient encore dangereux, alors même qu'ils continuent à perdre du terrain.

Une trentaine de policiers ont été pris en otages par les djihadistes de Daech qui opèrent toujours dans la partie centrale de l'Irak, selon une agence

Les djihadistes de Daech ont pris en otages au moins 30 policiers à Al-Ramadi (100 km de Bagdad), ville située dans la partie centrale de l'Irak, annonce la chaîne télévisée Al-Jazeera.

Selon la chaîne, plusieurs foyers des djihadistes de Daech existent toujours au sud-ouest d'Al-Ramadi, qui est le centre administratif de la province d'Al-Anbar.

© SPUTNIK. NAZEK MUHAMMED

Een vestigingsalternatief in Bagdad.

Het is verkeerd dat het CGVS preciseert dat Meneer KHUDAIR meer dan een jaar probleemloos in Bagdad verbleef.

Wanneer hij stond in Bagdad – ontheemd werd in april 2015 -, hij heeft problemen gekend met de milities. De familie van verzoeker en verzoeker werden gecontroleerd. De milities vroegen “waarom verlieten jullie Ramadi?” (zie gehoorverslag CGVS II, p. 12/17)

Verzoeker preciseert ook dat er was altijd de mogelijkheid om aan een controlepost aangehouden worden of meegenomen worden. (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13/17)

Het verslag dd november 2016 is heel duidelijk over de levensomstandigheden in Bagdad :

"Il n'y a pas d'informations que les conditions de vie à Bagdad ont changé de façon significative à l'égard de la situation décrite dans le rapport thématique sur la situation générale en Irak datant du mois d'octobre 2015. Ceci signifie que l'alimentation en électricité est bien limitée et qu'on dépend largement des générateurs. La qualité de l'enseignement et de l'hygiène publique se trouve sous pression dans toute l'Irak, mais aussi à Bagdad, par manque de moyens et/ou de personnel."

Récemment, le Conseil du Contentieux des étrangers a aussi donné sa motivation sur la position indiquée ci-avant du CGRA:

"Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad : néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée » Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015, période au cours de laquelle la partie défenderesse considèrerait notoirement que l'article 48/4, 6 2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad. (...) le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique en Bagdad, le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures.

Il en va de même concernant le motif de la décision entreprise indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenance d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge.

Il en va de même concernant le motif de la décision entreprise indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenance d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référence dans le rapport de Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak le sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore d'avantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument. » (CCE n° X en date du 12 avril 2016)

Bagdad waar de situatie is heel verslechterd sinds lente 2013 :

"The security situation in many parts of central and northern Iraq continues to be highly volatile and unpredictable due to ongoing military offensives and counter-offensives. Parts of northern and central Iraq remain under de facto control of ISIS, which is reported to continue to commit grave and widespread human rights abuses against the population in these areas. During military operations, civilians are used by ISIS as "human shields"; they are also at great risk from crossfire, snipers and bombardments. Those fleeing are at risk of punishment at the hands of ISIS.

(...)

ISIS' advances in northern and central Iraq in 2014 and into 2015 and the ensuing security vacuum in other parts of the country have reportedly resulted in the empowerment of militias and tribes, a rise in criminality and an overall weakening of state authority and the rule of law, including in the capital Baghdad and the Southern Governates.

(...)

Widespread human rights abuses and violations of international humanitarian law greatly impact on the lives of civilians beyond displacement and casualty figures. UN human rights bodies and human rights organizations have documented that all parties to the non-international armed conflict in Iraq are committing violations of international humanitarian law and gross violations and abuses of international human rights law. (...)

Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. (...) Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply."

(<http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>)

De administratieve rechtbank van Luxemburg heeft er zich niet vergist :

...En revanche, et en ce qui concerne le volet de la décision litigieuse portant refus d'accorder au demandeur le bénéfice du statut conféré par la protection subsidiaire, le tribunal est amené de conclure au regard de ces constatations qui précèdent, que le demandeur est clairement exposé à faire l'objet de menaces graves et individuelles contre sa vie ou sa personne en raison d'une violence aveugle eu égard à la situation de conflit armé interne, tel que décrit ci-avant sévissant actuellement en Irak, le ministre sur lequel repose la charge de la preuve restant, par ailleurs, en défaut de rapporter la preuve l'existence, dans le cadre des conditions ambiantes actuelles régnant en Irak, d'une région ou d'un quartier dans lequel le demandeur pourrait se réinstaller en toute sécurité, étant encore souligné d'une part que, bien que la situation dans certaines parties de l'Irak puisse être moins grave, surtout dans les parties désertiques, moins densément peuplées, ces zones se trouvent cependant également affectés par des attentats visant la population civile, bien que moins fréquents, et, d'autre part, qu'il n'est pas établi, en l'espèce, que ces régions soient matériellement accessibles pour le demandeur et qu'il puisse s'y réinstaller en toute sécurité. Outre que le fait que la présence d'un conflit armé exclut la possibilité de bénéficier d'une protection adéquate, il y a encore lieu de relever que les protagonistes des actes de violence aveugle en Irak sont tant les forces gouvernementales que des milices paramilitaires ainsi que le groupe terroriste se nommant « l'Etat islamique », de sorte qu'en l'état actuel de la situation en Irak, il n'y a pas lieu pour le demandeur de pouvoir espérer une protection au sens de l'article 40 de la loi du 18 décembre 2015, dès lors que les autorités nationales sont elles-mêmes activement impliquées dans les exactions relevées plus en avant par le tribunal, étant encore précisé que le fait qu'un certain nombre de ressortissants irakiens aurait souhaité de retourner volontairement dans leur pays d'origine n'est pas dû à une accalmie de la situation y régnant, mais surtout aux problèmes rencontrés dans leur pays d'accueil, tels que la durée de traitement de leurs demandes, les conditions climatiques difficilement ainsi que des conditions d'accueil pénibles, certains irakiens estimant, par ailleurs, que « le pays leur devient hostile ».

Au vu des développements qui précèdent, il y a lieu d'octroyer au demandeur le bénéfice de la protection subsidiaire... »

(Tribunal administratif du Grand-Duché de Luxembourg, 11 juillet 2017)

Dat het duidelijk is dat Verzoeker in de onmogelijkheid is om naar Irak terug te keren."

2.2. Nieuwe elementen

Op 16 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde een vervolgingsvrees te hebben voor leden van de familie van A. H. a. S. en door aan deze familie verbonden groepen in de Iraakse overheid te worden vervolgd omwille van het feit dat verzoekers familie een huwelijksaanzoek van deze familie weigerde, er eigendomsconflicten ontstonden met deze familie en zij deze familie ervan hadden beschuldigd de stad Ramadi aan terreurbeweging Islamitische Staat (IS) te hebben overgeleverd.

De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn asielrelaas geloofwaardig te maken, op grond van de volgende vaststellingen:

“Ten eerste moet gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen over het huwelijksaanzoek van de familie a.S..

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de vrouwen van de familie a.S. in 2013 naar uw gezin toekwamen, in de 9e of 10e maand om een huwelijksaanzoek over te brengen. U verklaarde ook dat dit tijdens demonstraties in Ramadi gebeurde (CGVS 1, p9, 10). Uw verklaringen betreffende het tijdstip van dit aanzoek zijn echter volledig tegenstrijdig met uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview had u echter uitgebreid beschreven hoe de familie a.S. eind 2014, begin 2015 bij u thuis kwam om de hand van uw zus te vragen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met bovenstaande tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, verklaarde u slechts dat het aanzoek niet in 2014 of 2015 plaatsvond en dat er bovendien maar één aanzoek plaatsvond (waaruit kan worden afgeleid dat er geen eerder aanzoek plaatsvond; CGVS 1, p11). Een loutere ontkenning van één van de twee leden van een tegenstrijdigheid, volstaat niet om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Meer nog, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dat het aanzoek plaatsvond in de zomer van 2014, hetgeen ingaat tegen uw beide eerdere verklaringen. Bovendien kon u zich tijdens uw tweede interview niet meer herinneren in welke maand dit aanzoek plaatsvond, of dat het voor, dan wel na de ramadan van dat jaar gebeurde (CGVS 2, p6). Dergelijke, onderling strijdige verklaringen zijn erg ongeloofwaardig. Niet in het minst gelet op uw gedetailleerde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat u zeer gedetailleerde verklaringen aflegde over andere feiten, zoals hoe Ramadi aangevallen werd op 15 april 2015 en vele families, waaronder ook de uwe, de stad verlieten (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p5, 15; CGVS 2, p3, 4, 10). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u de hoofdredenen voor uw vertrek op het interview bij DVZ had kunnen vertellen, dat alles er duidelijk was en zonder problemen verliep (CGVS 1, p2).

Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de familie van Hameed a.S. naar uw familie toekwam om te vragen of uw zus S. met A. H. a.S., de jongere broer van A. H. a.S. zou kunnen trouwen (CGVS 1, p9, 10, 11). Tijdens uw interview bij DVZ had u echter verklaard dat zij dit deden om

de hand van uw zus S. te vragen voor Sd., de zoon van de burgemeester A. H. S. (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat dit niet klopte, verklaarde u inderdaad dat het huwelijksaanzoek om Sd. ging, hetgeen u ook tijdens uw tweede gehoor bevestigde (CGVS 1, p11; CGVS 2, p6). Het louter bevestigen van één van de twee leden van een tegenstrijdigheid, volstaat niet om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Omdat u tegenstrijdige verklaringen had afgelegd betreffende de persoon met wie uw zus zou moeten trouwen, werd u verder bevraagd over de identiteit van deze huwelijkskandidaat. Zo werd u gevraagd waar Sd. woonde, waarop u zei dat u dacht dat hij bij zijn familie woonde. U wist echter niet of hij een eigen woning had. Ook werd u gevraagd wat de job van deze huwelijkskandidaat was, waarop u verklaarde dit niet zeker te weten en aangaf dat u slechts aannam dat hij student is of bij de politie werkte, omdat zijn familielid een officier was bij de politie (CGVS 2, p7). Dergelijke beperkte kennis over de positie van een huwelijkskandidaat voor uw eigen zuster is zeer verwonderlijk, niet in het minst gelet op de Irakese culturele context en gelet op het feit dat u persoonlijk problemen had met de familie a.S.. Toen u geconfronteerd werd met uw gebrekkige kennis, bevestigde u dat de positie van de huwelijkskandidaat bij het aanzoek traditioneel inderdaad verduidelijkt wordt, en verklaarde u plots dat u wist dat Sd. bij de politie werkte, zoals zijn broers. Deze verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaring, als zou u niet zeker weten of hij student was, dan wel bij de politie werken (CGVS 2, p7).

Uw vage en onderling ernstig uiteenlopende verklaringen die u aflegde betreffende dit huwelijksaanzoek doen de geloofwaardigheid van dit incident teniet en ondergraven bijgevolg ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw geuite vrees voor de familie a.S., die uit dit incident voortvloeit. Niet in het minst aangezien u dit aanzoek bovendien zelf als het grootste probleem met de familie van Hameed a.S. aanduidde (CGVS 2, p5), aangezien u zelf een advies uitsprak tegen dit huwelijk (DVZ vragenlijst, vraag 3.5) en aangezien het hier een huwelijkskandidaat voor uw eigen zus betreft.

Ten tweede kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende het conflict om een eigendom in Ramadi, de tweede reden die u aanhaalde voor uw conflict met de familie a.S..

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er een conflict plaatsvond met leden van de familie a.S. over een flatgebouw dat nog niet helemaal af was op het moment dat uw familie het kocht en dat aan de oever van de rivier de Eufraat lag. U verklaarde dat het gebouw pas nieuw was (CGVS 1, p9, 12). Tijdens uw interview bij DVZ, verklaarde u echter dat het een stuk grond betrof (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens uw tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk dat het om een gebouw ging (CGVS 2, p3). Daarom werd u gevraagd wat meer te vertellen over dit eigendom, waarop u verklaarde dat het een mooi stuk grond betrof dat aan een meer gelegen was. Toen u vervolgens gevraagd werd of dit stuk grond bebouwd was toen uw familie de grond aankocht, legde u aanvankelijk algemene verklaringen af over de buurt waarin het eigendom zich bevond en verklaarde u vervolgens dat er een omheining op de grond van uw familie stond maar dat het stuk grond zelf nog niet bebouwd was (CGVS 2, p7). Later verklaarde u bovendien dat jullie zelf met de bouw begonnen en een kelder en eerste niveau hadden afgewerkt voordat leden van IS de stad binnenvielen. Meer nog, gevraagd of het conflict met de familie van a.S. plaatsvond voor of na uw familie met de bouw begon, verklaarde u uiteindelijk dat het handgemeen plaatsvond voordat de bouw begon (CGVS 2, p8). Dergelijke verklaringen vallen niet te rijmen met de verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor aflegde, hetgeen ernstig doet twifelen aan uw verklaringen van de ruzie die om dit eigendom ontstaan was en bij uitbreiding aan uw persoonlijke vrees voor de familie a.S..

Het is eveneens belangrijk om te vermelden dat u verklaarde dat er een stammenvergadering gehouden werd na dit conflict, dat u verklaarde dat u aannam dat A. Hameed a.S. hierbij aanwezig was en dat u verklaarde dat A. Hameed a.S. herkend werd toen hij de dag voor de val van de stad, die u op 15.04.2015 plaatste, de stad verliet (CGVS 2, p3, 4, 9, 10). Informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, geeft echter aan dat A. Hameed a.S., die op dat moment het hoofd van het veiligheidscomité van Anbar was, de stad reeds met zijn familie verlaten had in juni 2014, net zoals vele andere stadsbeambten.

Bovenstaande elementen doen verder afbreuk aan uw verklaarde problemen met de familie van Hameed a.S. in Ramadi, in de provincie Anbar. En ondergraven bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging.

Ten derde, hoewel u verklaarde dat er – voor het huwelijksaanzoek - al eerder provocaties plaatsvonden tussen uw familie en die van H. a.S., bleef u ook hier uiterst vaag over.

Zo werd u herhaaldelijk bevraagd over uw persoonlijke problemen met de familie van a.S. die voor het huwelijksaanzoek hadden plaatsgevonden (CGVS 2, p5). U verklaarde aanvankelijk dat er soms geschillen waren over bijvoorbeeld gebouwen of een bepaald werk. Toen u om verduidelijking gevraagd werd, verklaarde u dat het provocaties waren, bijvoorbeeld van de politie. Toen u gevraagd werd om uitleg te geven, verwees u nu eens naar het feit dat mensen u kwamen vragen waarom u buiten uw winkel stond of dat mensen u vertelden dat er over u gebabbeld werd en verwees u vervolgens naar het feit dat een verantwoordelijke onder Mohammed a.S. geld stal dat voor karavanen bedoeld was (CGVS 2, p5). Omdat u hierover vage verklaringen aflegde, werd u gevraagd om terug te komen op de provocaties door de politie, waarop u aanvankelijk verwees naar de problemen die u met het eigendom had nadat het huwelijksaanzoek met uw zus werd afgewezen, vervolgens verklaarde dat u zich geen problemen met de politie herinnerde, dan weer zeer algemene verklaringen aflegde en uiteindelijk besloot dat u geen concrete problemen had met de politie (CGVS 2, p5). Omwille van uw vage verklaringen betreffende de problemen die u en uw familie met de familie van Hameed a.S. zouden hebben gehad, moet worden besloten dat u, naast de hierboven vermelde vervolgingsfeiten en conflicten, geen andere redenen aanhaalde om dewelke u persoonlijk vervolging vreesde door de familie van Hameed a.S., noch van andere groepen of van de Irakese overheid.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde problemen met de familie van A. Hameed a.S. en uw persoonlijke vrees voor vervolging in Irak. Hoewel u expliciet de kans geboden werd om te verduidelijken of u om andere redenen uw land van herkomst verlaten had, bleef u volharden in uw relaas en verwees u naar de aanslag waarbij u oom geraakt werd (CGVS 2, p15). Indien uw familie werkelijk een conflict heeft met de familie van A. Hameed a.S., een belangrijk en machtig figuur in Ramadi, kan van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde, coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, hetgeen in casu niet het geval bleek. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende het conflict tussen uw familie en de familie van A. Hameed a.S., moet eveneens worden besloten dat het ongeloofwaardig is dat u in Bagdad een vrees had voor de lokale contacten van de familie a.S., noch dat u ruzie had met zijn familieleden in het restaurant Centre Point in de wijk Mansour (CGVS 1, p15, 16).

U verklaarde wel dat u door agenten van de stad werd aangehouden, een week in de cel van het politiebureau werd vastgehouden en er geslagen werd omdat u weigerde een financiële bijdrage van 5 dollar te betalen voor de schoonmaak van de stad, dewelke volgens u niet gebeurd was (CGVS 1, p11, 12). Er moet echter worden opgemerkt dat u verklaarde dat deze aanhouding in de zomer van 2014 gebeurde, maar dat u zich niet kon herinneren in welke maand dit dan wel was. U verklaarde enkel dat de zomer in Irak lang duurt, van de 3e tot de 10e maand (CGVS 1, p11; CGVS 2, p5, 6). Uw verklaringen zijn echter opvallend. Zo had bij DVZ namelijk verklaard dat u in de maand augustus van het jaar 2016 werd vastgehouden, en dit omwille van een probleem tussen u en de familie a.S. (DVZ vragenlijst, vraag 3.1). Het is opvallend dat u aanvankelijk verwees naar de maand waarin dit incident voorviel maar dat u zich deze maand later niet herinnerde en bovendien een ander jaartal van uw arrestatie opgaf. Hoe dan ook zijn er geen redenen dat u omwille van een aanhouding van enkele dagen omwille van het niet betalen voor publieke diensten, actueel zou worden vervolgd. U verwees weliswaar naar het feit dat de familie a.S. een hand heeft in de politiediensten van Ramadi (CGVS 1, p11). Gelet op het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de redenen waarom u een persoonlijk conflict had met deze familie (cf. supra), kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou uw arrestatie en mishandeling na wanbetaling van de publieke diensten te wijten zijn aan uw persoonlijke vete met deze familie (CGVS 1, p11).

Ten vierde kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat uw huis en dat van uw oom verbrand zouden zijn als waarschuwing voor uw familie na het vertrek van IS (CGVS 2, p7). Het CGVS wenst te benadrukken dat geenszins getwijfeld wordt aan uw bewering dat uw huis en dat van uw oom verbrand werden. U legde ook foto's neer van de brand in desbetreffende huizen (document 4). Uit informatie van onder andere UNOSAT en andere bronnen, waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de gevechten tegen IS gezorgd hebben voor ernstige infrastructurele schade in Ramadi. Zo werden er tegen december 2015 meer dan 800 gebouwen vernietigd en werden meer dan 1500 gebouwen beschadigd of ernstig beschadigd. Deze schade is niet enkel te wijten aan bombardementen of gevechten, maar werd ook veroorzaakt doordat terreurbeweging IS explosieven en valstrikmijnen achterliet, huizen plunderde en brand stichtte om gevoelige documenten te vernietigen. Gelet op de ongeloofwaardige aard van uw verklaringen betreffende uw vervolging door de familie a.S. in Ramadi, gelet op bovenvermelde elementen en gelet op het feit dat u verklaarde dat uw familie naast de problemen met de familie a.S. in

Ramadi geen problemen had (CGVS 2, p15), moet dan ook worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat de brand in de huizen van u en uw oom specifiek tegen u of uw familie gericht was.

Dit geldt ook voor de aanslag in Ramadi waarvan u melding maakte en waarbij uw oom gewond raakte en een man uit een naburige winkel om het leven kwam. Gelet op de ongeloofwaardige aard van uw verklaringen betreffende uw vervolging door de familie a.S. in Ramadi, kan enkel worden besloten dat ook deze aanslag niet persoonlijk tegen u of uw oom gericht was. Daarbij moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat de bom waarbij uw oom gewond raakte, duidelijk tegen de winkel van uw oom gericht was en dat de bom bij jullie gebouw was geplaatst (CGVS 1, p17). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter de exacte plaats waar de bom geplaatst was niet te kennen, maar verklaarde u dat de bom ergens tussen de straat en de stoep geplaatst was, dichtbij uw winkel en de winkel van de burens (CGVS 2, p14). Deze verklaring valt echter moeilijk te rijmen met uw verklaringen uit uw eerste gehoor, waarbij u beweerde dat de bom duidelijk tegen de winkel van uw oom gericht was. Bovendien blijkt uit bovenvermelde informatie dat bewoners van Ramadi begin 2016 naar de stad terugkeerden maar dat verschillende tientallen burgers omkwamen door het ontploffen van achtergelaten explosieven en valstrikken. Gelet op uw verklaringen en de hierboven vermelde elementen kan dit incident niet worden toegeschreven aan persoonlijke vervolging tegen uw persoon, zoals u zelf tijdens uw eerste gehoor beweerde. U legde weliswaar medische documenten neer van uw oom (document 5) maar nergens uit deze documenten kan worden opgemaakt wie en om welke reden het explosief dat uw oom deze schade toebracht, geplaatst heeft.

U droeg verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van andere redenen vervolging vreesde door de familie van H. a.S., noch door andere groeperingen of door de Irakese overheid. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Om bovenstaande komt u dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde (uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs en een vals Roemeens paspoort en de woonst- en rantsoenkaart van uw vader), kunnen niet volstaan om bovenstaande beslissing te wijzigen. Zij kunnen weliswaar uw identiteit aantonen, evenals het feit dat uw familie in Ramadi geregistreerd is. Zij kunnen echter geenszins aantonen dat u in Irak persoonlijk vervolging vreest door de familie a.S. of hun sympathisanten omwille van de door u vermelde redenen."

De Raad stelt vast dat het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die de kern van het asielrelaas raken in alle redelijkheid leiden tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielrelaas. Een schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve evenmin worden bijgetreden.

Het komt dus aan verzoeker toe om met concrete argumenten deze motieven in een ander daglicht te stellen. De loutere verwijzing naar en herneming van het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet, de loutere stelling dat verzoeker de waarheid heeft verteld evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar de brandstichting bij verschillende eigendommen van zijn familie in Ramadi, moet worden benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan het gegeven dat verzoekers huis en dat van zijn oom in Ramadi werden beschadigd door brand, maar dat gelet op de ongeloofwaardige verklaringen over het conflict met de familie a.S. en gelet op het feit dat verzoeker verklaarde geen andere problemen te hebben gehad, het niet geloofwaardig is dat de brandstichting specifiek tegen verzoeker of zijn familieleden gericht was. Een verwijzing naar de algemene situatie van soennieten brengt evenmin soelaas: het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, hetgeen niet het geval is gebleken.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Ze blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De voorgaande beschouwingen leiden tot de vaststelling die ook al door de verwerende partij werd gemaakt, dat een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet kan worden aangenomen omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is. In die optiek kan verzoeker zich dan ook niet beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel te gunnen, maar daarop kan door de Raad niet worden ingegaan, nu zijn verklaringen zelfs niet toelaten het relaas in grote lijnen als geloofwaardig te beschouwen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden vastgesteld dat, in de mate waarin verzoeker ook nog artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het PR RvV geschonden acht, hij hieraan geen andere, van de hiervoor gedane beoordeling te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Onderzoek

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker, hoewel geboren in Anbar, over een toegankelijk, veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt omdat hij een jaar probleemloos in Bagdad heeft verbleven. De motivering over dit vestigingsalternatief luidt als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u, die in Anbar geboren bent, over een toegankelijk, veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdende met uw persoonlijke

omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Bagdad, Centraal-Irak vestigt. Het CGVS is zich bewust van de moeilijke omstandigheden voor inwoners en IDP's behorend tot de soennitische strekking in Bagdad, de beperkingen op de bewegingsvrijheid door de sektarische verdeeldheid in de verschillende wijken van de stad en mogelijke discriminatie. Toch sluit UNHCR een duurzaam vluchtalternatief voor soennitische IDP's niet uit. De beoordeling inzake het vluchtalternatief moet niettemin aan enkele voorwaarden voldoen.

Vooreerst is Bagdad voor u een toegankelijke plaats en kan van u verwacht worden dat u zich er opnieuw kan vestigen. Zo stellen onder andere UNHCR en andere bronnen dat Bagdad relatief eenvoudig en veilig toegankelijk is via internationaal luchtverkeer en op de luchthaven van Bagdad aankomen, geen sponsor vereist is om toegang tot Bagdad te verkrijgen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie zich in 2015 in Bagdad konden vestigen nadat jullie aangetoond hadden dat jullie een sjiiitische persoon hadden die in Bagdad garant voor jullie kon staan (CGVS 2, p13). Nadat u en uw familie in 2015 op officiële wijze toegang kregen tot Bagdad vonden jullie na een verblijf bij een oom in Mansour uiteindelijk een woonst in de wijk Adhamiya vonden waar verschillende van uw familieleden tot op vandaag wonen alsook uw oom die in de wijk Mansour woont. U verbleef uiteindelijk meer dan een jaar in Bagdad afwisselend in Mansour en Adhamiya. Voorts blijkt dat u in Bagdad uw rijbewijs behaalde en uw werk in de telefoonwinkel van uw broers tonen aan dat uw familie in Bagdad toegang had tot levensnoodzakelijke en officiële diensten en, hoewel uitzonderlijk voor IDP's, economische kansen (cf. supra; CGVS 1, p5, 15, 16, CGVS 2 p.10-11; document 3). U kan actueel bijgevolg rekenen op een netwerk van familieleden die een relatief duurzaam verblijf genieten in de stad waar u zelf ook geruime tijd heeft verbleven en gewerkt. Naast de algemene veiligheidssituatie maakte u geen melding van praktische obstakels die u of uw familieleden ervaren zouden hebben bij het vestigen in Bagdad (CGVS 1, p4, 5, 15). Er moet bijgevolg worden besloten dat u in het jaar na de inval bij uw familie in Bagdad (zie verder) een relatief normaal leven kon leiden, u actueel nog een netwerk heeft in de stad waar u zelf ook geruime tijd heeft verbleven en gewerkt en u via de luchthaven relatief eenvoudig toegang tot hebt.

Ten tweede is het CGVS zich bewust van de mogelijke veiligheidsrisico's voor IDP's die behoren tot de soennitische strekking in Bagdad. Dit risico is echter niet dermate structureel dat uw louter soennitische achtergrond en herkomst uit Anbar voldoende zijn om te besluiten dat u in de stad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door sjiiitische milities of de overheid of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet (cf supra). Hierbij moet opnieuw verwezen worden naar het feit dat UNHCR de mogelijkheid voor de toekenning van een intern vluchtalternatief voor soennitische IDP's in Bagdad niet uitsluit. Gelet op de ongeloofwaardige aard van uw problemen met de familie a.S. en het feit dat u en uw familieleden – waarvan een deel er nog steeds verblijft- ondanks een verblijf van meer dan een jaar in Bagdad geen noemenswaardige problemen ervaarden, moet het CGVS dan ook besluiten dat u geen concrete redenen aanhaalde waarom u persoonlijk in het vizier van de Irakese overheid of van Sjiiitische milities zou lopen.

U verklaarde weliswaar dat personen in burger u in het huis van uw familie in Bagdad kwamen zoeken in mei 2015, één maand nadat u met uw familie naar Bagdad verhuisde. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat deze mensen naar u persoonlijk op zoek waren (CGVS 1, p15, 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk dat deze personen de identiteit van uw familieleden controleerden, zagen dat uw naam op de rantsoenkaart stond, vroegen waar u verbleef en vervolgens de nadruk legden op het feit waarom u niet aanwezig was (CGVS 2, p3). Later verklaarde u dat de personen die bij uw thuis binnenvielen aan uw vader gevraagd hadden waar u was, dat uw vader geantwoord had dat u weg was en hij niet wist wanneer u terugkwam maar verklaarde u dat u niet wist of de personen daarna nog iets hadden gezegd (CGVS 2, p11). Vervolgens verklaarde u niet eens te weten of deze mensen tot een militia behoorden, dan wel of zij tot een overheidsdienst behoorden, verklaarde u niet met zekerheid te kunnen zeggen dat deze personen naar u op zoek waren en verklaarde u na dit bezoek in Bagdad geen verdere problemen te hebben gehad met de overheid of milities – uw familie overigens ook niet (CGVS 2, p11, 12). Het is opvallend dat u, die aanvankelijk stelde dat u in Bagdad persoonlijk gezocht werd, de relevantie van dit controlebezoek aan uw familie in Bagdad bij bevraging dermate afzwakte. Niet in het minst aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de familie a.S. in Bagdad (cf. supra) en aangezien u na dit bezoek nog ongeveer een jaar en twee maanden probleemloos in Bagdad verbleef hetgeen er dan ook op wijst dat, voorzover dit bezoek plaatsvond, dit eerder een loutere controle was waarbij navraag naar u werd gedaan omdat u op de rantsoenkaart stond (CGVS 2, p3).

Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat toen u uit Bagdad vertrokken was en in Erbil verbleef, milities in Bagdad naar u vroegen (CGVS 1, p5). Opvallend genoeg verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dan weer dat geen van uw familieleden nog problemen met milities kenden nadat voor u onbekende personen het huis van uw familie in Bagdad waren binnengevallen en de identiteitsbewijzen controleerden (CGVS 2, p12). Het lijkt dan ook sterk dat milities plots na uw vertrek uit Bagdad naar u zouden vragen in het kader van een persoonlijke vervolging terwijl uw familieleden er probleemloos kunnen leven. Nergens uit uw verklaringen zijn er geloofwaardige indicaties of redenen waarom u en niet uw familieleden in Bagdad zou worden geïdendeerd. U verklaarde verder dat uw broers geen problemen hebben gekend in de stad en verklaarde dat uw neven u af en toe in Bagdad kwamen opzoeken en dat zij er nu waarschijnlijk een woning hebben gevonden (CGVS 1, p4, 5, 15; CGVS 2, p10, 12). Bovendien verklaarde u dat uw broers heen- en weer reizen tussen Bagdad en Ramadi en verklaarde u zelf in Bagdad verschillende controleposten te hebben gepasseerd, waarbij weliswaar uw identiteit gecontroleerd werd en u enkele vragen gesteld werden, maar waarbij u persoonlijk geen problemen had gekend. U verwees weliswaar naar het feit dat er arrestaties gebeuren aan dergelijke controleposten maar verklaarde zelf dat u persoonlijk niets overkomen was, ondanks uw verblijf in Bagdad dat meer dan een jaar duurde. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u in Bagdad persoonlijk vervolging door de sjitische milities of de overheid dient te vrezen. Bevestigend hierbij is dat u vooral naar de algemene veiligheidssituatie verwees waarom deze stad voor u niet veilig zou zijn (CGVS 1, p5; CGVS 2, p10, 13).

Gelet op het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde vervolging door vertrouwelingen van de familie a.S. en er geen redenen zijn om aan te nemen dat u in Bagdad een concrete en persoonlijke vervolging vreest, kan het CGVS dan ook enkel besluiten dat u en uw familie zich in de stad aan de conflicten in Ramadi konden onttrekken en in Bagdad een relatief normaal leven konden opbouwen. De stad Bagdad vormt voor u, gelet op bovenvermelde informatie en opmerkingen, niet alleen een toegankelijk, maar ook een veilig vestigingsalternatief."

Waar verzoeker verwijst naar informatie uit de problematische veiligheidssituatie in Ramadi, betwist hij over een vestigingsalternatief te beschikken in Bagdad omdat hij daar problemen heeft gekend met de milities (hij en zijn familie werden gecontroleerd- de milities vroegen: "Waarom verlieten jullie Ramadi?") en dat er altijd de mogelijkheid was om aan een controlepost aangehouden te worden of meegenomen te worden. Reeds eerder in het verzoekschrift heeft hij erop gewezen dat hij, als ontheemde uit Ramadi een groot risico loopt op het geweld van de milities, zoals bedreigingen, ontvoeringen, willekeurige aanhoudingen, uitdrijvingen en moord, omdat ontheemde soennitische mannen ervan verdacht worden te sympathiseren voor IS.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."

In de COI Focus Irak omtrent de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 wordt gesteld dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjitische milities, dat vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geïdendeerd, dat de ontheemden van de meer recente oorlogshandelingen in Anbar en Ninewa niet worden toegelaten tot de provincie Bagdad en dat soennieten een groter risico lopen om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost omdat zij ervan verdacht worden lid te zijn van ISIS (COI p 30-31).

Zelfs indien kan worden vastgesteld dat verzoeker gedurende een jaar in Bagdad heeft verbleven, in 2015, staat de in de informatie van de verwerende partij (meer bepaald de COI-focus van 25 september 2017) beschreven actuele situatie van soennitische burgers uit Anbar, zoals verzoeker, eraan in de weg

dat het internvestigingsalternatief als redelijk moet worden beschouwd. Overigens blijkt uit deze informatie dat er mogelijks problemen zijn om toegelaten te worden. De verwerende partij verwijst dan wel naar het familiaal netwerk van verzoeker, maar geeft daarbij zelf aan dat deze familieleden een "relatief duurzaam verblijf" genieten, zodat dit ook geen enkele garantie biedt voor wat betreft de toelating van verzoeker tot Bagdad.

De informatie betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Anbar, vanwaar verzoeker afkomstig is en die door hem wordt bijgebracht, wordt bevestigd door de handelswijze van de verwerende partij, die voor verzoeker op zoek gaat naar een intern vestigingsalternatief omwille van de huidige veiligheidssituatie in de provincie Anbar. De verwerende partij heeft ook geen nota ingediend om het standpunt dat verzoeker ter zake in zijn middel had ontwikkeld te ontkrachten. Derhalve is de Raad van oordeel dat, bij gebrek aan een redelijk vestigingsalternatief, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.4. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft daarentegen wel aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS